

Королівство Страхітливих. Книга 3

КУПИТИ

«Королівство Страхітливих», ця романтична історія із сексуальними таємницями й несподіваним поворотом сюжету, завершує динамічну серію книг Керрі Маніскалко під назвою «Королівство Нечестивих»

Емілія не може отямитися після шокуючого викриття про свою сестру Вітторію. Та перш ніж зіткнутися з демонами свого минулого, вона прагне завоювати свого короля, спокусливого князя Гніва. Вона прагне не лише його тіла, а й серця та душі. Утім цей демон не може їй цього пообіцяти, бо має свої секрети, відомі лише його братам.

Емілія та Гнів грають у гріховну гру обману, щоб розкрити загадкове вбивство, у якому звинувачують Вітторію. Між відьмами, демонами, перевертнями й Нечестивими назріває протистояння, яке може спалахнути кровопролитною війною і загрожує знищити пекло.

Емілію застерігали: коли заходиться про потойбіччя, то ніщо не є таким, як видається. Тож постає питання: чи всі, хто перебуває в пеклі й постійно плете інтриги довкола юної відьми, насправді прокляті лиходії?

Розділ 1

Свічки у покоях князя Гніва умить запалали, ніби повертаючись до життя.

Хоча я й намагалася не всміхатися демонові в обличчя, мої зрадливі вуста ненавмисно вигиналися самі по собі. Увага князя, який досі стояв на балконі, звернулася до моїх губ і затрималася там трохи довше, ніж мала б.

Його гарячий погляд випромінював тепло, яке розливалось моїм тілом, наче золотисте полум'я, що палало в каміні, божевільно тріскочучи і шиплячи.

Це відчуття було доволі приємним, особливо після холоду, що не так давно проймав мене до самих кісток. Коли я побачила сестру у Потрійному місячному дзеркалі, всередині мене наче щось зламалося. Щось, що мені зараз не хотілося розглядати зблизька.

Я стояла біля ліжка Гніва, скинувши до ніг туніку, знаючи, що вогонь у його покоях палав не завдяки його іменному гріхові. Він був породжений бажанням, яке князь відчайдушно намагався контролювати. Це була пристрасть, яку я розбурхала, обравши його, попри те що знала, хто він насправді, та все одно погодилася стати його нечестивою королевою. Він уже украв мою душу, тепер я пропонувала йому своє тіло. І робила цю пропозицію не через ігри чи магичні зв'язки, що мали тримати нас разом. І це було не через Вітторію і те, як моє серце боліло щоразу, коли я думала про її зраду.

Очі наповнилися непролитими сльозами, коли я подумала про сестру, я щосили намагалася приборкати емоції. Гнів міг відчути мій біль, а я зараз не хотіла про це розмовляти. Мої побивання можуть почекати до завтра, до нашої із сестрою зустрічі на таємничих Мінливих островах, де, можливо, я почую її версію подій.

А до того мені не хотілося губитися у здогадках, чому ж вона обрала інсценування власної смерті.

Чи про те, як вона могла так довго завдавати мені болю. Я віддала Вітторії місяці сліз і люті на шляху до помсти.

Сьогодні вночі я просто хочу бути з Гнівом. Із Самаелем. Королем демонів. Із найстрахотливішим з усіх семи безсмертних князів Пекла. З воєначальником, із самим дияволом. З уособленням спокуси і гріха. З чиймось нічним жахом, що видавався мені мрією. Якщо цей проклятий демон не опиниться сьогодні у ліжку разом зі мною, я покажу йому, що таке справжнє пекло.

— Ви там всю ніч збираєтеся стояти, ваша величносте? — я здійняла брову.

Та у відповідь Гнів лише примружив свої золотисті очі. Він був упертим і недовірливим створінням. Тільки він міг нерухомо роздумувати, чому я роздягнулася і стояла посеред його покоїв, замість піддатися своїм плотським бажанням, про які я так мріяла.

— Якщо ти чекаєш на підтвердження мого рішення...

— Еміліє.

Те, як він промовив моє ім'я, змусило мене прикритися руками, гублячись у розчаруванні. Його той свідчив, що нам треба поговорити, а розмови — найгірше, що я зараз могла уявити. Розмови призвели б до сліз, і це змусило б мене згадати глибоку рану від побаченого у дзеркалі. Я ліпше обрала б розчинитися у звабливих поцілунках Гніва.

— Будь ласка, не треба, — промовила я стиха, — зі мною все добре. Чесно.

Демон видавався стурбованим, я не переконала його. Він колись сказав мені, що потрібно хотіти, а не потребувати, а я сьогодні однаково прагнула до бажання і потреби. І мені байдуже, що це могло означати мою слабкість. Я молилася про те, щоб він не відправив мене до покоїв, полишивши на самоті.

Я не змогла б витримати самотності зараз. Мені треба спокій, мені треба зв'язок. Мені треба спокій, дати який міг тільки він.

Саме у той момент, коли я подумала про це, зимний вітер розвіяв штори на балконі, ніби закликаючи його приєднатися до напівоголеної королеви. Здавалося, наче сам цей світ хотів об'єднати нас. Кімната випромінювала тиху чуттєвість, адже була прикрашена темною постільною білизною і м'яким світлом свічок. Це була кімната для розмов

пошепки, для слів, що промовляли б із ніжністю, де вони зривалися б із уст із трепетом, наче м'яка тканина, що повільно ковзає шкірою.

Мені хотілося розділити кілька відчуттів із цим князем.

Якщо вірити його словам, Гнів вірив, що вчинки важливіші за розмови. Я пригадала це і зробила крок уперед. Він непорушно стояв на балконі і спостерігав за тим, як я нахилилася і розв'язала своє взуття.

Я не знала, чи міг він не так зрозуміти почуття, що я відчувала через Вітторію, чи й досі не вірив, коли я казала, що хочу здолати наступний етап для завершення церемонії нашого шлюбу.

Ми мали розділити ложе, адже це було однією з двох найважливіших умов, щоб стати чоловіком і дружиною. Звісно, ми могли кохатися і поза шлюбом, але мені хотілося завершити шлюбний зв'язок.

Враховуючи те, як ми зустрілися, коли я викликала його до Палермо, а потім ненавмисно прив'язала його до себе навічно, а також те, як ми обоє присягнулися ненавидіти одне одного, а потім пообіцяли, що далі за поцілунок нічого не зайде, я розуміла, чому він вагався.

Кілька місяців тому я й сама не повірила б: те, що відбувається зараз, — можливо. Та це було до того, як я дізналася всю правду про нашу історію. До того, як я зрозуміла, що у його присутності палаю так само, як і вогняні троянди, що з'являються на кінчиках моїх пальців, коли я цього забажаю. Та ще одна річ, в яку було складно повірити: таємниця, якою огорнута я сама, а саме — хто я. У будь-якому разі всі ці запитання могли почекати. Зараз мені хотілося думати тільки про свого короля демонів.

Навколо нього закружляли сніжинки, злегка запорошивши його темне волосся і широкі плечі.

Та здавалося, наче він цього не помічав. Суворість зими цього світу зазвичай зовсім його не турбувала.

Ймовірно, це було тому, що він і сам був своєрідним природнім рушієм.

Я утримувала його наполегливий погляд, коли стягнула зі своїх стегон важкі штани і кинула їх до туніки. Здалося, наче Гнів припинив дихати, коли помітив, що на мені не було білизни.

Рекомендована література

Королівство
Проклятих. Книга 2

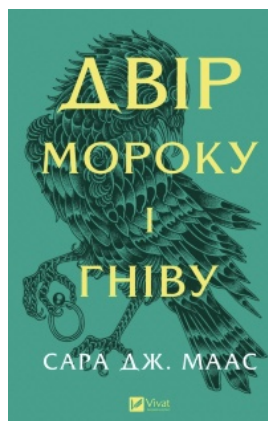
Королівство
нечестивих

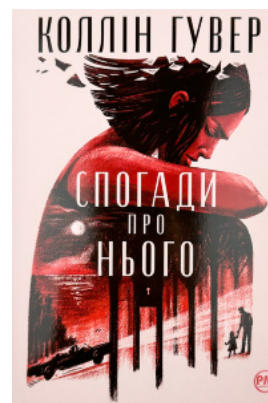
І зійде крига

Останній лист

Двір мороку і гніву.
Книга 2

Спогади про нього

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ